

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. K. P.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 2. 2017, č. j. 17 A 7/2017 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. OAM-177/LE-LE05-LE05-PS-2016, kterým bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“). Doba trvání zajištění stěžovatele byla stanovena dle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 5. 4. 2017.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Krajský soud konstatoval, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu až po několika letech neoprávněného pobytu na území České republiky poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Stěžovateli přitom nic nebránilo v tom, aby požádal o mezinárodní ochranu již dříve. Stěžovatel navíc potvrdil, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo bez dalšího pouze to, že se do Vietnamu vrátit nechce. K aplikaci zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu krajský soud uvedl, že aplikace mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec při realizaci tohoto opatření se státními orgány spolupracuje a neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. U stěžovatele však byla dle názoru krajského soudu prokázána snaha vyhnout se správnímu vyhoštění, o čemž svědčí záměrné prodlužování vycestování stěžovatele z České republiky různými prostředky, např. podání zjevně účelové žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud připustil, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného o nemožnosti aplikace zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu je poměrně stručné, nicméně dostatečné, neboť v rámci odůvodnění rozhodnutí žalovaného je podrobně popsána situace stěžovatele.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zároveň navrhl, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Namítl, že krajský soud se řádně nevypořádal s žalobními námitkami, neboť pouze aproboval rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného je ovšem nepřezkoumatelné a v rozporu s právními předpisy; z uvedeného důvodu jsou žalobní námitky relevantní také v řízení o kasační stížnosti.

Konkrétně uvedl, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou týkající se potřebnosti a odůvodněnosti vydání rozhodnutí o zajištění. Zajištění cizince je mimořádný institut, kterým je zasahováno do základního práva, a to práva na osobní svobodu, které je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Již v rámci žaloby stěžovatel podrobně vyličil, na základě čeho se domnívá, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění. Při rozhodování o zajištění cizince je totiž nutné nejprve zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný a zda pro jeho uplatnění existují důvody, z nichž vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nesplnilo svůj účel. Žalovaný se nedostatečně zabýval možností aplikace zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, kterou vyloučil jen odkazem na pobytovou historii stěžovatele. Zajištění cizince je svou povahou *ultima ratio* a může k němu být přistoupeno pouze v krajních případech. Rozhodnutí o zajištění cizince a vůbec rozhodnutí omezující osobní svobodu jednotlivce musí být řádně odůvodněno, jak vyplývá rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince musí přehledně a logicky vysvětlit, proč existuje důvodná obava, že cizinec se bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, a uvést,

pokračování

proč je zajištění cizince v daném případě nezbytným opatřením a nelze použít alternativní opatření. Tyto skutečnosti však v rozhodnutí žalovaného nejsou obsaženy.

Stěžovatel odkázal na zásadu přiměřenosti vyplývající z § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), která vyžaduje jednání správních orgánů podle pravidel právního státu, mezi něž patří mimo jiné zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace. Zásahy státu do práv jednotlivců musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98 (N 161/16 SbNU 185; 2/2000 Sb.), a ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01 (N 149/24 SbNU 79; 410/2001 Sb.)].

Dle názoru stěžovatele bylo v jeho případě vhodné aplikovat zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Důvody pro účinné využití tohoto opatření spatřuje ve skutečnosti, že se mu nedařilo doručit písemnost, ve které by byl právním zástupcem informován o zamítnutí jeho kasační stížnosti v řízení o správním vyhoštění. Stěžovatel se nesnažil utíkat ani jinak mařit výkon úředního rozhodnutí. Na území České republiky žije jeho družka a přátelé, kteří by zajistili, aby se hlásil u žalovaného ve stanovené době.

Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť má za to, že jeho rozhodnutí o zajištění a napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na spisový materiál, a to zejména na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Dále uvedl, že stěžovatel byl zajištěn za účelem realizace vyhoštění, neboť pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného víza, povolení k pobytu či jiného oprávnění a současně v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž porušoval právní předpisy nejen České republiky, ale také Evropské unie. Z jeho jednání je zřejmé, že existuje důvodné nebezpečí, že bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatel uvedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné a nic mu nebrání vrátit se zpět do Vietnamu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy mu hrozilo správní vyhoštění, lze považovat jeho žádost za účelovou, neboť se jejím podáním chtěl pouze vyhnout správnímu vyhoštění. Byly tedy naplněny podmínky pro zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, a ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016 - 55). Možností použití mírnějších opatření se žalovaný dostatečně zabýval, přičemž dospěl k závěru, že uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, o čemž svědčí stěžovatelovo naprosté nerespektování právního řádu a jemu uložených povinností, jakož i jeho zcela účelové jednání.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť

stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Zajištění cizince je mimořádným institutem, který představuje citelný zásah do jeho práv v podobě omezení nebo dokonce zbavení osobní svobody. Může být proto přípustný za podmínek stanovených zákonem. V posuzovaném případě žalovaný stěžovatele zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého může žalovaný v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Z citovaného § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tedy vyplývají čtyři podmínky, jejichž kumulativní naplnění je nezbytné pro zajištění cizince – žadatele o mezinárodní ochranu. První podmínkou je, že žádost byla podána v zařízení pro zajištění cizinců. Uvedená podmínka byla v projednávané věci nepochybně splněna, neboť stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu poté, co byl na základě rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 15. 12. 2016, č. j. KRPS-417796-18/ČJ-2016-010026, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice za účelem realizace správního vyhoštění. Tuto skutečnost ostatně ani stěžovatel nečiní spornou.

Druhou podmínkou zajištění, která plyne z § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je existence oprávněných důvodů k domněnce, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet.

Stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2008 za prací a pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu, jehož platnost skončila dne 25. 3. 2011. Poté se zdržoval na území České republiky bez povolení k pobytu. Následně bylo stěžovateli rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 2. 6. 2015, č. j. KRPA-235246-62/ČJ-2014-000022, uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 18 měsíců, neboť od 22. 3. 2014 do 15. 6. 2014 pobýval na území České republiky bez platného víza či povolení k pobytu.

pokračování

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 14. 12. 2015, č. j. CPR-23647-7/ČJ-2015-930310-V242, byla změněna doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok. Žaloba stěžovatele proti posledně uvedenému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2016, č. j. 1 A 110/2015 - 25. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 10 Azs 47/2016 - 30.

Dne 15. 12. 2016 byl stěžovatel kontrolován v obci Dolní Bousov dopravní hlídkou, jíž předložil cestovní doklad bez víza nebo oprávnění k pobytu. Lustrací bylo zjištěno, že se stěžovatel nachází v evidenci nežádoucích osob. Se stěžovatelem bylo následně zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 15. 12. 2016, č. j. KRPS-417796-18/ČJ-2016-010026, byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů. Stěžovatel na území České republiky nemá zde žádné příbuzné, pouze kamarády. Tvrdil-li stěžovatel, že v České republice má družku, nebyla tato skutečnost prokázána, stěžovatel ani nevěděl, že jím jako družka označená žena změnila bydliště. Manželka a jeho dvě děti žijí ve Vietnamu a nestýká se s nimi, pouze si telefonují. Není oficiálně zaměstnán a peníze na obživu si obstarává příležitostnými brigádami. V řízení o správním vyhoštění byl stěžovatel dne 15. 12. 2016 poučen o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu dle § 3a odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o azylu, kterou stěžovatel dne 16. 12. 2016 také podal. V rámci prohlášení k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že žádá o azyl v České republice, neboť se nechce vrátit do Vietnamu. V návaznosti na podanou žádost o mezinárodní ochranu byl stěžovatel nyní napadeným správním rozhodnutím „přezajištěn“ dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 4. 1. 2017, č. j. OAM-177/LE-LE05-LE24-2016, nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu záleží na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). Uvedené v sobě odráží účel tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, v níž cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35, či ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31).

Je třeba připomenout, že není (bez dalšího) pochybením krajského soudu, osvojil-li si závěry žalovaného se svou souhlasnou poznámkou, aniž by jinými slovy jeho argumentaci opakoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). To, zda jsou postup a závěry krajského soudu a žalovaného správné a zákonné, je pak předmětem posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016 - 25).

Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu až poté, co s ním bylo zahájeno správní řízení o jeho druhém správním vyhoštění a byl zajištěn na základě § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Od roku 2011 nelegalizoval svůj pobyt na území České republiky žádným pobytovým oprávněním na základě zákona o pobytu cizinců. Na území České republiky pobýval neoprávněně, na základě čehož mu bylo uloženo první správní vyhoštění, které nerespektoval a zůstal na území České republiky. Ze spisového materiálu nevyplývá nic, co by stěžovateli nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. To vše nasvědčuje tomu, že motivací stěžovatele k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla pouze snaha vyhnout se správnímu vyhoštění. Nastíněné závěry uvedl také žalovaný ve svém rozhodnutí, přičemž Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem uvádí, že tyto závěry mají oporu ve spise a jsou plně přezkoumatelné.

Rovněž třetí podmínka pro zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, že mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve, byla splněna. Stěžovatel mohl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nejméně od ukončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (tj. od března 2011), přesto tak neučinil. V této souvislosti je vhodné také poznamenat, že v průběhu správního řízení stěžovatel jako důvody svého setrvání na území České republiky s úmyslem nevrátit se do své země původu uváděl výhradně ekonomické důvody (srov. protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 12. 2016).

Stěžovatel dále namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda je v jeho případě splněna i čtvrtá podmínka jeho zajištění, tj. zda jsou splněny podmínky pro aplikaci zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Dle tohoto ustanovení se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku [§ 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu], nebo se osobně hlásit Ministerstvu vnitra ve stanovené době [§ 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu], přičemž stěžovatel ve svém případě shledává jako účinné zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23, *„[v]olba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*

Žalovaný ve svém rozhodnutí k aplikaci zvláštních opatření uvedl, že *„[o] neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného (stěžovatele, pozn. Nejvyššího správního soudu) svědčí nejen jeho dlouhodobé a vědomé naprosté nerespektování právního řádu, ale i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání.“* Tento samotný závěr by se bez dalšího mohl jevit jako poměrně stručný a není sporu o tom, že by jej žalovaný mohl v předmětné části odůvodnění svého rozhodnutí blíže rozvést. Nelze jej však účelově vytrhávat z kontextu celého rozhodnutí, v němž žalovaný podává podrobně pobytovou historii stěžovatele a jeho současnou situaci, jak bylo ve stručnosti nastíněno

pokračování

výše, z čehož lze usoudit, že uplatnění zvláštních opatření by bylo v případě stěžovatele opravdu neúčinné. Z napadeného rozhodnutí je také zjevný závěr žalovaného, že byla prokázána snaha stěžovatele vyhnout se správnímu vyhoštění všemi možnými dostupnými prostředky, a to v poslední řadě také žádostí o mezinárodní ochranu, o které se lze z již uvedených důvodů domnívat, že byla podána pouze účelově. Stěžovatel nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž měl již dříve možnost podat žádost o mezinárodní ochranu. Jednání stěžovatele tak odůvodňuje nemožnost aplikace zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu spočívající v povinnosti hlásit se žalovanému ve stanovené době. S ohledem na dosavadní jednání stěžovatele nelze reálně usuzovat, že by se jeho jednání mohlo do budoucna zásadním způsobem změnit.

Pro úplnost zbývá dodat, že Nejvyšší správní soud neshledal relevantní ani tvrzení stěžovatele, že mu jeho právní zástupce nesdělil, že kasační stížnost ve věci rozhodnutí o jeho prvním správním vyhoštění byla zamítnuta. Uvedenou námitku považuje zdejší soud za účelovou, neboť stěžovatel nepochybně věděl o tom, že je vedeno řízení o kasační stížnosti ve věci jeho prvního správního vyhoštění, ve kterém se nechal zastupovat zástupcem na základě plné moci. Skutečnost, že se aktivně nezajímal o průběh a výsledek tohoto řízení, jde k jeho tíži. Stěžovatel ostatně ani nenamítá, že by v rozhodné době nebyl schopen zkontaktovat svého zástupce.

Vzhledem k shora uvedenému není důvodná ani námitka stěžovatele, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami správního řízení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu), konkrétní skutkové okolnosti přiléhavě vyhodnotil, přičemž dodržel rovněž zásadu přiměřenosti dle § 2 odst. 3 správního řádu, podle něhož správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

IV. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zdejší soud nerozhodoval, neboť rozhodl bezodkladně o samotné kasační stížnosti a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. května 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu